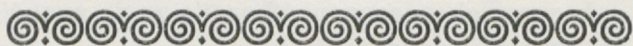

„Mit? Világosságot akarsz gyermekeim? Jól van! Majd mindjárt fáklyát gyújtok, majd gyújtok neked olyan világosságot, hogy fényárban fog úszni egész Moszkva! Hahaha! Napoleont is, igen, igen, Napoleont is meggyújtom... Hahaha! Pusztulni fog, pusztulni fog a többivel! Pusztulni!... Hahaha!... Hahaha!...“

Nemsokára már égő fáklyával rohant végig a sötét utcákon. Nyomában lángrakaptak Moszkva faházai s ő egyre csak futott tovább, tovább, gyújtva házat, gyújtva templomot, gyújtva mindazt, mi útjába akadt...

IV.

A történelem lapjain csak annyit jegyeztek fel, hogy Bonaparte Napoleon 1812. november 26-án sietve menekült győzedelmesen előrenyomuló hadával Moszkva égő üszkei alól. Ettől a naptól kezdve Napoleon szerencse csillaga lehanyatlott, a bukás örvényébe ép oly szédületes sebességgel zuhant alá, mint amilyen tüneményes gyorsasággal emelkedett ki a szürke emberek tömegéből — uralkodók fölé.

Fehér kezek.

Irla: H. Halmy István.

Kicsi, fehér kacsók, gyöngye gyermek-kezek simogatón bukdácsolnak keresztül az arcom ráncain, mint gyöngye lehellet vagy távoli sóhaj, mely fáradtan elül.

A kis kezek fehér selymén átvillannak, a csendesen lüktető saphir-erek, bennök sejtetlen szunyadó vágyak úsznak: ismeretlen gyöngyei kék tengereknek.

De majd ha keresztülvágtat rajtok égve, az élet ébresztő, harsonás lángja, mint vihartérző virág szirmaiát védve, kemény hajlással ujjait összezárja.

S a kis, fehér kezek, mik játszva reszketnek és bújnak el sötét hajamban, mint barna ágak között ezüst levelek, harcoss öklökbe szorulnak acélosan!

669

Sóhajlás napfényes táj után.

Irla: Harsányi Lajos.

Az est a város kapuin dörög már.

Piros szobánknak ablakát bezárjuk,
Alája áll megint a néma ember,
Elkezd kopogni rajt nehéz ütemben
S a lábaival néha dobban egyet.
Ne félj tőle fiacskám, vess keresztet!
És ülj mellém a régi kerevetre.
Aranyhajad ragyog a kálvifényben.
Künn a nyomor kiált az árva utcán,
Ne halljad őt meg, én gyönyörűségem!
A villamos kocsik csendülve futnak
Sikos sinén a fagyott, kékes útnak.
Most ott künn jár a rongyos, beteg, árva,
Vagy összebúj egy fütetlen szobába...

Jó volna most napfényes messze tájon
Bejárni a Hanyság szűz-sárga partját,
Hol zúgó nádak bronz-szinű bugái
Álmos fejük a csendes vizre hajtják.
Jó volna nézni halk sírályok röptét,
A néma gémekeit, a farka gólyát,
Hallgatni, amint kicsi nádi rigók
Csacska szájjal az éneküket ontják.
Jó volna bent a sűrű nád közt járva
Titokban nézni őt, ki messze elment,
Ki a miénk az életben sosem volt
Aki a nádak hűs ölén pihent el.
Kinek szeme soha se látott téged.
Kit kék szemekkel te soha se láttál,
De visszajár a nádak szigetéről
S beszél velünk a sápadt holdvilágnál.
Ki szent volt, jó volt, mondhatatlan áldott,
Bús asszonya a Fertő-parti várnak
S most ott pihen a mérhetetlen nád közt,
Ahol az álmok is halk csendben járnak.
Jó volna ott napfényes délutánon
Hallgatni a nagy zúgó sárga nádra
És emlékezni titkolt bánatok közt
Ki messze ment: te szent, halott... anyádra!

670